

dagen var denne kritik af dagsordenen det eneste, den socialdemokratiske ordfører kunne præstere, og nu gælder det åbenbart også den radikale og CD's ordfører. Det er meget tyndt.

Kim Behnke (FP):

For over 30 år siden udtalte den daværende amerikanske præsident, John F. Kennedy, at folk efter hans mening skulle værne sig til noget oftere at spørge, hvad de kunne gøre for deres land, frem for at spørge, hvad deres land kunne gøre for dem.

Selv om det er over 30 år siden, at det blev udtalt, er det jo et tilbagevendende problem ikke bare i USA, men så sandelig også i Danmark, at den opfattelse, mennesker har af velfærdssamfundet, er blevet, at det handler om, at man hver især kan malke mest muligt ud af velfærdssamfundet. Det er blevet et egoistsamfund, hvor man tænker på sin egen privatøkonomi. Man udtænker smarte metoder til at sikre sig, at man ved hjælp af adresseudlån osv. kan have huslejetilskud, at man kan få bistandshjælp, samtidig med at man modtager andre former for offentlig ydelse, at man kan være på arbejdsløshedsunderstøttelse, samtidig med at man tjener sine penge ved sort arbejde ved siden af, osv.

Det er ikke bare påstande fra en Fremskridtspartiordfører, det er kendsgerninger fra dagligdagen. Og det vidner om, at det, som socialisterne og socialdemokraterne har opbygget, og som de siger skulle være et samfund, hvor vi tager os af hinanden, er blevet det modsatte. Det er blevet et egoistsamfund, hvor man udelukkende tænker på, hvordan man kan hente mest muligt fra de offentlige kasser vel vidende, at det, man henter fra de offentlige kasser, altså er noget, som naboen og genboen og de andre ude i det danske samfund er nødt til at betale.

Det er blevet et samfund, hvor det at nyde er blevet in, og hvor de, der nyder, er dem, der har politisk opmærksomhed, er dem, der laves temaudsendelser om i fjernsynet, hvor man efterhånden er flov, hvis man må erkende, at man tilhører trækdyrene, er en af dem, der hver morgen står op og går på arbejde og tjener penge og har verdens højeste skatteniveau. Folk føler sig til grin.

Hvis man derimod er stemplet som socialt tilfælde, er man interessant. Så holdes der studiekredse, så laves der regeringsrapporter, så laves der store kommissioner og undersøgelser for at afdække de problemer, man nu har. Derfor er

det selvfølgelig mere attråværdigt og attraktivt som dansker at være på overførselsindkomst.

Tallene taler jo deres alt, alt for klare og tydelige sprog: I slutningen af januar måned d.å. kunne man i Finansministeriet oplyse, at nu var vi nået op på, at 1,9 millioner danskere – og som Ritzaus Bureau på daværende tidspunkt skrev, er det et højere tal, end man hidtil har brugt i den offentlige debat – er kommet på overførselsindkomst. Det er alt fra folkepension til efterløn, førtidspension, kontanthjælp, dagpenge osv.

På baggrund af disse tal konkluderes det fra Finansministeriet, at det selvfølgelig er et problem, at vi har 1,9 millioner danskere, som er på overførselsindkomster.

Men det er kun en del af sandheden, for oveni skal jo lægges de ca. 900.000 mennesker, som til daglig er beskæftiget i den offentlige sektor. De er jo også på offentlig overførselsindkomst. Hvad enten disse mennesker sidder i skatteadministrationen og sætter flueben i folks selvangivelser, eller de sidder i Miljøministeriet og laver fremskrivninger om CO₂-emissionen i år 2050, eller hvad de ellers laver af aldeles unyttig beskæftigelse, kan de kun få deres daglige løn udbetalt som følge af, at der er nogle i den private sektor, der producerer en samfundskage.

Det var altså 900.000 offentligt ansatte, og så har jeg endda været flink i opgørelsen, for rent faktisk burde de mange i DSB, TeleDanmark og andre af de forskellige statslige selskaber også tælles med, og så kommer vi jo langt over 1 million offentligt ansatte. Men jeg er flink: Jeg bruger tallene fra Danmarks Statistik.

Oven i det skal vi så tælle de mange danskere, som jo er børn, som endnu ikke har haft deres adgang hverken til skole eller til arbejdsmarked. De lever også af, at deres forældre har en indkomst, og derfor er vi altså oppe på ganske mange danskere, som lever og spiser daglig af samfundskagen uden at bidrage til den.

Det er jo derfor, vi har de balanceproblemer i den offentlige økonomi, som præger vores danske samfund. Alene de 1,9 mio. danskere på offentlig forsørgelse i form af overførselsindkomster skal vi altså betale 167½ mia. kr. for om året. Det er jo ganske mange penge ud af de offentlige budgetter, som vel i alt er på 650 mia. kr. eller noget i den stil.

De penge er der jo ikke. Rent faktisk er det sådan, at hvert eneste år må staten ud at låne en sjettedel af sit driftsbudget. Der er ikke mange private virksomheder, som ville kunne hænge